

Η αγάπη μέσω της αρρώστιας

/ Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

Image not found or type unknown

Ένας φοιτητής κάθονταν στην καφετέρια της πανεπιστημιούπολης και μελετούσε όταν πρόσεξε δύο ηλικιωμένους άνδρες...

να πλησιάζουν και να κάθονται σε ένα κοντινό του τραπέζι. Τότε ο ένας από τους ηλικιωμένους άρχισε να μιλά για τη σύζυγό του.

Όταν τελείωσε την φράση του, ρώτησε τον άλλο άντρα να του μιλήσει για την δική του γυναίκα. Διαβάστε τη απάντηση του όπως ακριβώς την μετέφερε ο φοιτητής...

Ήμουν 21 χρονών όταν την γνώρισα. Μόλις την είδα να μπαίνει στην αίθουσα το κατάλαβα. Δεν χρειάστηκε καν να ρωτήσω ποια είναι. Σκέφτηκα «αυτή είναι η γυναίκα μου» ! Τα υπόλοιπα όλα είναι ιστορία.

Αυτή η γυναίκα ήταν το κάτι άλλο. Κάθε μέρα, έλειπα για 12 ώρες στη δουλειά και όταν γυρνούσα στο σπίτι υπήρχε πάντα φαγητό στο τραπέζι να με περιμένει. Όταν τα παιδιά έπεφταν για ύπνο, ήμασταν τόσο κουρασμένοι που πηγαίναμε κατευθείαν στο κρεβάτι και κρατιόμασταν αγκαλιασμένοι σφιχτά για λίγη ώρα, πριν κοιμηθούμε. Ήταν από τις λίγες στιγμές της ημέρας που την ένιωθα τόσο κοντά μου, έστω και για τόσο λίγο. Αυτά τα λίγα λεπτά μου έδιναν τη δύναμη να συνεχίσω να δουλεύω για να εξασφαλίσω ένα καλύτερο μέλλον στα παιδιά μου. Της

έλεγα ότι όσο ήταν αυτή εκεί να τη σφίγγω στην αγκαλιά μου, θα ήμουν για πάντα μια χαρά. Ήταν η βασίλισσα της ζωής μου.

Ήταν αυτή που με βοήθησε να γίνω ο άνθρωπος που είμαι σήμερα. Ευγενικός με τους ανθρώπους και καλός πατέρας. Μπορείς να ρωτήσεις τα παιδιά μου για αυτό.

Μερικοί άνθρωποι ξέρουν πως να το κάνουν αυτό. Κάποιοι άνθρωποι ξέρουν πως να σε κάνουν καλύτερο άνθρωπο.

Ήρθε κάποια μέρα όμως που αρρώστησε. Στην αρχή δεν ανησύχησα, άλλωστε όλοι κάποτε αρρωσταίνουμε. Αλλά οι γιατροί φαίνονταν να πιστεύουν ότι δεν ήταν κάτι απλό. Έμοιαζαν να ανησυχούν και όπως αποδείχθηκε στη συνέχεια είχαν δίκιο.

Όταν μας είπαν τα άσχημα νέα, η γυναίκα μου με ρώτησε αν θα ήθελα να παντρευτώ κάποια άλλη όταν πεθάνει. Ανησυχούσε. Δεν ήθελε να μείνω μόνος μου και να στεναχωριέμαι. Αλλά δεν μπορούσα ούτε καν να με φανταστώ με άλλη. Μου φαίνονταν απίστευτο. Όταν της το είπα, γύρισε, με κοίταξε και μου είπε: «Αφού σε ξέρω καλά. Είσαι το είδος του ανθρώπου που χρειάζεται μια γυναίκα στο πλευρό του. Δεν θα μπορούσες ποτέ να είσαι χαρούμενος μόνος σου».

Το αρνήθηκα, ξανά και ξανά και ξανά...

Μετά από ένα χρόνο που πάλευε με τη αρρώστια της, όλα είχαν αλλάξει στο σπίτι. Δεν υπήρχε πια φαγητό στο τραπέζι όταν γυρνούσα σπίτι από τη δουλειά. Η γυναίκα μου περνούσε τη μέρα της στο κρεβάτι και με περίμενε να επιστρέψω το βράδυ για να την σηκώσω και να την μεταφέρω στο τραπέζι.

Κάθονταν στην καρέκλα και με κοίταζε με εκείνα τα μεγάλα πράσινα μάτια της την ώρα που μαγειρεύα κάτι για να φάμε. Μου έδινε οδηγίες χαμογελαστή και με μάλωνε αν έκανα κάτι λάθος, αν έριχνα περισσότερο αλάτι από όσο έπρεπε.

Ήταν οι πιο όμορφες στιγμές της ημέρας μου! Απλά ήμασταν ευτυχισμένοι που μπορούσαμε να δούμε ο ένας τον άλλο.

Στις πολύ άσχημες ημέρες της, δεν μπορούσε να φάει μόνη της και έπρεπε να την ταΐσω. Δεν το ήθελε, έκλαιγε και ζητούσε συγγνώμη.

Την μάλωνα. Αφού το ήξερε, ότι και να γίνει θα είμαι πάντα εκεί δίπλα της. Ήταν ο άνθρωπος μου και ήμουν ο άνθρωπος της. Μέχρι το τέλος.

Τα πράγματα σιγά σιγά όμως χειροτέρευαν. Έφτασε η μέρα που δεν μπορούσε να κάνει τίποτα μόνη της ενώ έπρεπε να παίρνει τα φάρμακα της κάθε 4 ώρες.

Σταμάτησα από την δουλειά για να μπορώ να είμαι συνέχεια δίπλα της και να την φροντίζω. Όταν την τάζα, την έβαζα να ξαπλώσει στο κρεβάτι, έπεφτα και εγώ δίπλα της και την έσφιγγα στην αγκαλιά μου. Όπως παλιά. Τότε, αυτή ήταν η πιο όμορφη στιγμή της ημέρας μου.

Υπήρξε μια μακρά σιωπή που κανείς από όλους όσους άκουγαν κρυφά τη διήγηση του άντρα, δεν τόλμησε να διακόψει. Ο ηλικιωμένος με κάποιο τρόπο βρήκε τη δύναμη να συνεχίσει...

Αλλά πόσα μπορεί να αντέξει το ανθρώπινο σώμα.

Χρειάστηκαν δυο ολόκληρα χρόνια για να μπορέσει η αρρώστια να λυγίσει την γυναίκα μου. Αλλά τελικά τα κατάφερε.

Το είχα δει να έρχεται. Το ίδιο και εκείνη. Ξέραμε και οι δυο μας ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να επανέλθει αλλά και πάλι. Ήταν σαν τη μια μέρα να την σφίγγω δυνατά στην αγκαλιά μου και την επόμενη να έχει φύγει.

Στην αρχή με σκότωσε αλλά σε λίγο καιρό κατάλαβα ότι είναι καλύτερα εκεί που βρίσκεται τώρα. Δεν χρειάζεται πια να παίρνει αυτά τα τρομακτικά φάρμακα και δεν χρειάζεται πια να τρώει τα άθλια φαγητά μου.

Εκείνη είναι καλύτερα. Εγώ όμως δεν ξέρω τι να κάνω χωρίς αυτή. Για παράδειγμα δεν ξέρω τι να κάνω τα πράγματα της, τα ρούχα της. Δεν μπορώ να τα πετάξω. Δεν θέλω να το κάνω. Όλα τα ρούχα της είναι ακόμα στην ντουλάπα και παντού υπάρχουν οι φωτογραφίες της. Η πλευρά της στο κρεβάτι είναι ακριβώς όπως την άφησε. Θέλω να πιστεύω ότι είναι ακόμα εδώ. Οι κόρες μου μου λένε να πουλήσω το σπίτι και να πάω σε ένα άλλο, αλλά πέρασα τη ζωή μου σε αυτό το σπίτι μαζί της. Είναι ακόμα το σπίτι μας, τουλάχιστον όσο ζω ακόμη σε αυτό.

Επικράτησε για μερικά λεπτά και πάλι σιωπή.

Ο φοιτητής δεν είχε ακούσει ποτέ κάποιον άνθρωπο να μιλάει για κάποιον άλλον με τόσο απόλυτο σεβασμό και θαυμασμό. Ήταν φανερό ότι πραγματικά αγαπούσε και λάτρευε τη γυναίκα του και αυτό δεν επρόκειτο να αλλάξει τόσο εύκολα.

Ο άλλος ηλικιωμένος έσπασε τη σιωπή: «Δεν μπορώ να φανταστώ πόσο δύσκολο πρέπει να σου ήταν να την φροντίζεις όλη μέρα. Να δίνεις τα πάντα για αυτή». Ο φοιτητής ορκίστηκε ότι ήταν η πρώτη φορά που είδε τον ηλικιωμένο με την τραγική ιστορία να χαμογελάει πλατιά:

«Καθόλου δύσκολο. Ήταν προνόμιο μου να μπορώ να την φροντίσω για όσο το έκανα. Ήταν ο άνθρωπος της ζωής μου και θα το έκανα ξανά και ξανά αν χρειαζόταν. Ήταν και θα είναι για πάντα η βασίλισσα μου. Απλά μου λείπει τόσο η

αγκαλιά της...

Πηγή: theomitoros.blogspot.gr